

Evangelí de la festa de sant Josepmaria

Evangelí i comentari de la festa de sant Josepmaria. “Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l’apartés una mica de terra”. El Senyor ha pujat a la nostra barca per establir una relació personal amb cadascú. De nosaltres depèn que el desenllaç sigui una nova història d'amor, com va passar a la vida de sant Josepmaria.

Evangelí (*Lc 5, 1-11*)

En una ocasió, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent

s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. Llavors veié dues barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó:

—Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.

Simó li respongué:

—Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, d'acord amb la teva paraula, calaré les xarxes.

Ho feren així, i van arreplegar una quantitat tan gran de peix que les xarxes se'ls esquinçaven. Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los.

Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient:

—Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!

Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell quedaren plens d'estupor, i igualment Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Jesús digué a Simó:

—No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.

Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

.....

Comentari a l'Evangelí

Al llac de Genesaret hi van confluir dues dimensions. D'una banda, hi havia Déu. D'altra banda, uns pescadors. El primer tenia un pla etern. Els segons, el pla de cada dia.

I aleshores, Déu va decidir que el pla de cada dia havia de convertir-se en un pla etern. Era el primer capítol d'una història d'amor.

Així que va pujar a la barca. Al principi, ells van pensar que li estaven fent un favor. A poc a poc, van anar percebent que el govern de la barca l'anava prenent Ell. Després, van adonar-se que estaven presenciant una cosa extraordinària: una pesca miraculosa. Al final, quan van tornar a la riba, havien entès que mai res no seria igual. Era com si obrissin els ulls per primera vegada. Aleshores ho van deixar tot. Per guanyar-ho tot. Per guanyar-lo a Ell.

El que va passar a Genesaret s'ha repetit infinitat de vegades, tantes

com éssers humans han poblat la terra. Molts, per desgràcia, no se'n van adonar. I aleshores la seva vida es va desenvolupar sempre en una sola dimensió.

Però afortunadament, molts altres sí que se'n van adonar. Abans de Genesaret, Déu havia anat a Natzaret a explicar-li a Maria el seu pla etern. Segles després, va anar a Milà a remoure Agustí. A Siena a avisar Caterina. A Pamplona a sacsejar Ignasi. A Uganda a cridar a Carles. Tots van dir que sí, i com aquells primers pescadors, van canviar el curs de la història.

“Sembla que us han triat d'un a un..., deia. I així és!” (*Solc* 220).

Passats els segles, també va decidir anar a Logronyo, a despertar amb unes empremtes a la neu un noi nascut a Barbastre anomenat Josepmaria. El procediment va ser el mateix, el de sempre: pujar a la

barca i, si la resposta és positiva, anar-se fent a poc a poc amo i Senyor. La conclusió va ser la mateixa: el noi va entendre que res ja no seria igual. Que l'amor és jugar-se la vida a una carta. I deixant-ho tot, el va seguir.

Com ja hem dit, Déu havia decidit que el pla de cada dia havia de convertir-se en un pla etern. La vida ordinària dels homes i de les dones havia de ser el lloc de la trobada permanent amb el Creador.

No obstant això, a força de no viure-ho, molts se n'havien oblidat. Així doncs, la missió d'aquest nou pescador d'homes va ser precisament aquesta: cridar-lo al món, amb paraules, però sobretot amb la vida, que cada instant té valor d'eternitat. Que Crist va trepitjar aquesta terra i la santificà. Que Jesús va treballar, que Jesús Ressuscitat va cuinar un

peix (cf. *Jn* 21, 9), i, per tant, tota activitat humana pot ser divina.

La festa de sant Josepmaria és un motiu d'acció de gràcies a Déu perquè ens recorda amb força particular aquest desig que té el Senyor d'unir la seva vida a la nostra, aquest anhel que té des de sempre que escriguem la història de la nostra vida a quatre mans, deixant que Ell sigui també autor i protagonista.

“Si respons a la crida que el Senyor t'ha fet, la teva vida —la teva pobra vida!— deixarà en la història de la humanitat un solc fondo i ample, lluminós i fecund, etern i diví” (*Forja* 59).

La vida de Josepmaria Escrivà de Balaguer pot ser per a cada cristià un estímul meravellós per recordar que la nostra existència, independentment de com i on es desenvolupi, pot rebre la llum de Crist i reflectir també aquesta llum

per als altres. No hi ha excuses que valguin: podem dir que no a la invitació, però ja no podem fingir que estem sords, que ningú no ens va avisar. “Jo tampoc no pensava que Déu m’agafaria de la manera que ho va fer. Però el Senyor —deixa'm que t'ho repeteixi— no ens demana permís per a «complicar-nos la vida». S'hi fica i... llestos!” (*Forja* 902).

Tots, sense excepció, som cridats a ser sants. Aquesta és la voluntat de Déu, i aquest és l'únic camí que condueix a la felicitat plena.

Crist ha pujat a la teva barca, a la meva. De nosaltres depèn que el desenllaç sigui una història d'amor nova. Com la de Josepmaria i tots els sants que van existir abans que ell.

Luis Miguel Bravo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-festa-de-sant-josepmaria/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelide-la-festa-de-sant-josepmaria/)
(12/08/2025)